

CHIȚU GHE. VENIAMIN

O POVESTE MORTALĂ

E încă beznă. Paul sta cu ochii deschiși, fără să vadă ceva. Mai erau câteva ore bune, până când la linia orizontului soarele își va arăta primele raze. Se simțea bine. Un vântuleț calduț se juca în faldurile perdelelor. Zâmbi în beznă. Se simțea foarte tânăr. Tot ce făcea era sub imboldul acestei tinereți. Nu se făcea ziuă mai repede. Bezna asta îl neliniștea, dar acest sentiment nu-l regreta. Se ridică în capul oaselor. Simți că cineva se mișcă lângă el. Auzi și un suspin. Stătu interzis câteva clipe, apoi încet, temător, întinse o mână spre sursa suspinului. Degetele lui atinseră ceva moale și fierbinte, o formă rotundă. El trase aer adânc în piept și șopti pentru sine:

— La naiba, am uitat cu cine dorm! Nina, draga de ea, ce adânc doarme!

Încet, se ridică din așternut și se îmbracă cu grijă. În drum spre bucătărie culese și papucii. Când lumina de neon sparse bezna, strânse puternic din pleoape. Căută un ibric, puse apă, aprinse aragazul, îl lăsă la flacără mică, puse ibricul la foc, apoi începu să caute zahăr și cafea. Prin fereastra deschisă a bucătăriei, se zărea orașul dormind și din loc în loc, câte o fereastră luminată în oceanul de beznă. Cerul nopții era spuzit de stele.

— Eu, în tine creed...! începu el să fredoneze un cântecel, cu vocea răgușită. Dar tu nici acum nu mă mai iubești la... laaa la!

— Nu mai fierbe apa asta odată! - își întrerupse deodată cântecelul. Pentru o clipă, își dezlipi privirile de pe ibric și se uită la ceasul fixat într-o tigaie smălțuită, agățată deasupra aragazului.

— Ptiu! ce oră e asta de băut cafea? remarcă el indignat. Acele roșii ale ceasului neobișnuit arătau două noaptea.

După cinci minute sta la mica măsuță cu patru picioare de fier, pusă lângă fereastră și amesteca distrat în ceașcă cu o linguriță de alpaca, unica amintire lăsată de

bunica sa, ce trăise mulți ani la Paris. Sorbi din cafea și nu-i simți gustul. O făcuse slabă. Niciodată nu reușise să facă o cafea bună. Sorbi din nou și un gând se născu undeva între cutele creierului său.

Dacă se va apuca de scris? câți nu sunt care scriu și au succes? își aduse aminte că la lucrarea liberă la literatură fusese mereu punctat cu „foarte bine”.

Deci va scrie și, mai mult ca sigur, că va fi unul dintre cei mai căutați autori de... de ce gen literar va fi? El bău din cafea și spuse încetșor:

— Autor de... de S.F! Da, asta e!

Mai bău din cafea și lăsând-o pe farfurioara de ceramică albastră, simți că e privit. Puternic întoarse capul spre ușă. În cadrul ei, luminată de neonul din plafonul bucătăriei, sta Nina. Era goală. O goliciune ce nu șoca. Era ceva normal, ca în cadrul de lemn al ușii, să stea ca într-un tablou. Un nud al unei tinere femei, cu părul răvășit, risipit, gălbui, în jurul capului mic, cu o față albă, pe care străluceau doi ochi albaștrii, cu sânii mari, tremurători între două respirații, iar pe șoldurile largi și cărnoase se odihneau mâinile mici și albe, cu degete subțiri. Un nud de pe care el nu-și mai dezlipea privirile.

— Am găsit Nina! zise bărbatul și dintr-o mișcare fu lângă ea. O cuprinse de umerii rotunzi cu ambele mâini și după ce-i aplică o sărutare zgomotoasă, spuse dând din brațe ca un cântăreț de operetă:

— Nina, voi fi cineva! Mi-am găsit vocația! Voi fi scriitor. Un mare scriitor, asta se înțelege de la sine! nu pot să-ți spun draga mea, decât că tu mă vei inspira! Tu ești minunată mea muză! Și terminând cascada de vorbe, o luă în brațe pe tânăra femeie, care începu să râdă încetșor, cu capul îngropat în pieptul său. Peste câteva clipe, din dormitor, se auziră râsete și chicoteli.

Dimineața se anunța senină, prin limpezimea cerului și parfumul de flori ce ajungea până în mica garsonieră a viitorului scriitor.

Nina, frumos pieptănată, cu un halat în carouri mari și albastre, pregătea micul dejun în bucătăria albă și bine

luminată.

Puse pe un platou de lemn, cafea, zahăr, pâine prăjită, unt, dulceață, toate frumos aranjate între șervețelele fine de hârtie pe care modelele de lori păreau aieva.

După un timp veni cu ele lângă patul ce întruchipa un câmp de luptă. Nina zâmbi și se aplecă să-l sărute pe buzele pline și roșii.

— Hai, iubitele! Scoală-te! Susură ea în urechea lui, ușor clăpăugă.

— Hai Paul, trezește-te! E târziu! Se răcește cafeaua! Of, ești un leneș!

Bărbatul deschise ochii. Suspină, plescăi din buze, apoi spuse cu vocea groasă și neobișnuită:

— Da, trebuie să mă scol! Și în clipa următoare fu în papucii de lângă pat.

— Oh, iubitele ai fost minunat! Susură Nina, mușcându-l felin de bărbia puternică cu gropiță în mijloc.

— Dragă Nina, am visat ceva grozav! zise Paul, căutând să vâre un picior în pantaloni. Trebuie să scriu imediat pe hârtie ce am visat, altfel uit! Hai, lasă mâncarea, acum am treabă! Reuși să-și tragă pantalonii și în câteva clipe fu la masa sa de lucru. Căută hârtie și un stilou. Nervos le așeză în fața lui, scoase vârful limbii între buze, așa cum făcea întotdeauna când se concentra asupra unei probleme și se apucă de scris.

Nina nu zise nimic. Zâmbi cu indulgență, se aplecă puțin, îl sărută pe frunte și dispăru la treburile din bucătărie. Pentru Paul începu o nouă experiență de viață. Deci se puse serios pe treabă. Era sigur că va reuși să devină un scriitor bun.

* * *

*

— E... E... E...? întrebă curioasă Nina, când pe ușa vopsită în alb-gălbui a garsonierei, apăru Paul.

Pe chipul său nu se citea nimic. În ochi însă jucau

luminițe. Pe buzele cărnoase flutura un început de zâmbet.

— Hai, răule, nu mă mai fierbe! insistă femeia, cuprinzându-i gâtul cu brațele albe și parfumate.

Bărbatul zâmbea și-i frământa între degetele crispate soldurile cărnoase și încordate.

— Tu ce zici!? spuse într-un târziu Paul lipind de el trupul femeii.

— Vai, răule, cât poți să mă chinui! zise Nina supărată, ȕuguindu-și buzele roșii și umede.

Paul o luă în brațe și chiuind o duse în cămăruța atât de intimă frământărilor sale. Cu ȕipete și râsete, cele două trupuri se luptau pentru un petic de pat.

— Îmi dai?! șopti bărbatul la urechea micuță și rozalie.

— Ce să-ȕi dau, urâciosule?! spuse neșȕiutoare femeia.

— Vrăbiuța, asta vreau, vrăbiuța! Cânta Paul ciupind-o de brațe și șolduri.

— Ești un rău, Paul! Nu vrei să-mi spui ce-ai făcut cu mângălelile tale! Trei zile ai stat la masa de scris! Și tu... tu nu-mi spui nimic! Și Nina făcu o grimasă de fetiță supărată.

Paul se căută în haină și după un timp, scoase dintr-un buzunăraș un petic de hârtie de culoare rozalie.

— Vai, Dumnezeule, dar e un cec...! zise Nina cu ochii mari și umezi.

— Da, răspunse Paul, fluturând în mîna cecul rozaliu. Am luat două sute de franci pe visul meu!

— Iubitule, vrăbiuța e a ta și Nina începu să-ȕi desfacă nasturii de a rochia ei simplă, cu floricele gălbui pe fond roșu.

Paul se înfruptă cu poftă din sânii Ninei, plutind în cele mai înalte culmi ale izbânzii.

Într-un târziu, Paul fumând sta rezemat în perne. Nina își prindea acele nichelate în părul răvășit.

— Năzdrăvanule, ești un rău! spuse ea lovindu-l încetișor peste frunte.

— Să știi că treaba asta cu scrisul e o afacere bună!

spuse Paul, privind-o prin perdeaua de fum albastru al țigării sale.

— Atunci, eu te voi inspira mereu!

— Uite și acum am o idee pentru o lucrare! Fă-mi o cafea mare! Am de muncă, nu glumă!

Tânăra femeie îi mai dădu o sărutare pe fruntea bombată și dispăru să execute ordinul.

În fața colii de hârtie albă, Paul sta și rodea capătul stiloului. Trase aer în piept și scrise, în colțul drept al paginii, denumirea noii lui lucrări: „Dincolo de vis, în realitate”.

Scrisul lui mărunț acoperea hârtie după hârtie. Noaptea se lăsă pe nesimțite și el tot scria, scria mereu. Din neant veneau cuvintele, iar Paul le dădea consistență, emoție, neliniște, spaimă, bucurie, furie, uimire și din nou spaimă. În pagini se năștea o viață, o iluzie, sau poate o realitate bănuită de el. Și iată, el are șansa s-o reînvie în acele pagini. Deodată tresări. Două sfere îi ardeau spatele. Nina se lipise de el. Bărbatul apucă să scrie și visul intră în vis, în visul cel mare, ce era realitatea. Dar în clipa următoare abandonă scrisul. Degetele lui frământau pătimaș sânii mari și fierbinți. Nina îi căuta însetată buzele lui umede. Prin fereastra deschisă zumzetul imensului stup, ce era orașul, ajungea slab până la ei. El iubea, dar visul crea imagini ale unei alte ființe, străvezii, plutind peste toate nimicurile. El săruta buzele roșii ale femeii, dar deșertul își întindea nesfârșitul nisip roșu până dincolo de orizont, în neant.

Degetele lui se agățau de carnea arzândă, dar acum suia un munte ce-i frigea degetele. Ochii priveau chipul femeii, pe care fâlfâia un zâmbet, dar închidea ochii și sub pleoape văzu floarea de cristal de pe petalele căreia picurau stropi de nectar auriu. Respirația îi deveni accelerată, transformându-se în gâfâiala animalică. Bărbatul căzu pe umărul femeii, văzând în aceeași clipă căderea în neant. Auzi ca prin vată glasul îngrijorat al Ninei:

— Iubitule, ce e cu tine?!

Paul ridică încet o mână, în semn că totul e bine.

— Iubitule, să-ți fac o cremă de vanilie cu ouă! Ah, dragule! Și femeia se ridică. Moale, abandonat, bărbatul vedea aievea deasupra capului bolta cerească, iar la picioare mângâierea valurilor. Adormi cu un zâmbet pe buze. Nina cu ceașca de cremă în mâini privea din ușa camerei.

* * *

*

Cu Paul se întâmpla un lucru uluitor. Tot ce scria era bine primit de edituri. Broșurile de S.F. care conțineau povestirile sale se epuizau rapid. Era un succes fără precedent.

Nina, muza lui, îi purta de grijă ca unui copil. Îi făcea tot felul de bunătăți. Paul, la început era entuziasmat de atenția acordată, dar cu timpul obosi și o rugă să nu mai exagereze. Nina se supără, dar împăcarea surveni în aceeași zi, la lăsarea întinericului.

Viața lui Paul se derula între scris și amorul nebun pentru Nina. Încet, încet, bugetul lui crescuse, așa că într-o zi el o luă de braț și căutară împreună un apartament. Acum își permitea.

După o săptămână se mutară într-o vilă, înconjurată de o grădină cochetă, cu paltini și flori, ce mărgineau alei de pietriș curat.

Mai dădu patru lucrări și veni în fața vilei la volanul unui Mercedes argintiu. În seara aceea, în vilă, fu sărbătoare: muzică, sandvișuri, băuturi fine, toată noaptea o feerie în șampanie și pișcoturi. Paul și Nina nu erau singuri, erau cu ei și acest lucru era suficient. A doua zi dimineață, cei doi obosiți dormeau sub o pătură cu flori imense violete.

Prin perdelele de dantelă, lumina aruncă pete auri pe pat, pe pereți, pe mobila grea, formând forme ciudate de lumină.

Lângă pat, pe o noptieră prețios sculptată, trona un

ultramodern telefon alb-auriu. Deodată, acesta cânta ascuțit. Paul tresări și întinse o mână spre receptor. Nina, cu capul pe pieptul lui, surâdea unui vis. În ochii lui Paul se citea neliniștea. În receptor se auzi o voce uscată.

— Alo, Domnul Paul Pepe?!

— Da! Cu cine am plăcerea? întrebă Paul.

— Sunt Hery Smith - editor la „Galaxi”!

— Încântat!

— Stimate domn, eu sunt foarte direct! Uitați pentru ce v-am deranjat! urmă o scurtă pauză, în care tipul, după zgomotul produs în receptor își suflă nasul.

— Scuzați, Domnule Paul Pepe, am răcit de curând! Deci, stimabile, doresc o lucrare, o povestire, sau ceva de mai mare întindere! (Hery Smith strănută). Scuze domnule, scuze! Să revin la propunerea mea! Doresc pentru revista „Galaxi” o poveste despre o lume a unui viitor nu prea îndepărtat! Las toată libertatea în concepție!

Paul dori să spună ceva, dar editorul de la „Galaxi” îl întrerupsese cu vocea lui groasă și uscată:

— Domnule Paul, cecul duminică va fi substanțial, dacă imaginea lumii viitoare va fi logică până acolo încât cititorii să-și dorească să trăiască în acel timp. Mă înțelegeți?!

Paul nu răspunse imediat. Deci o comandă fermă a unui editor. Nimic neobișnuit. Poate că destinul e la telefon. Trase aer în piept, îl reținu câteva clipe, apoi spuse:

— Înțeleg că doriți o cronică a unei lumi care încă nu există! Nu e ușor, dar nici greu! Cred că pot să vă servesc! Paul făcu o scurtă pauză, apoi continuă. Când doriți această lucrare?!

— În principiu, cât mai repede! răspunse Domnul Hery, în vocea căruia se simțea satisfacția. Ce spuneți, la sfârșitul acestei luni?!

— De acord! Chiar de azi încep descrierea acestei lumi viitoare!

— Deci, stimate domn, ne-am înțeles! Vă aștept la editura „Galaxi”. Succes!

— Pe curând, Domnule Hery, zise Paul bucuros și închise încet telefonul.

Brațul pe care dormea Nina amortise, dar Paul gândindu-se la convorbirea avută cu Domnul Hery, nu căută să-și modifice poziția. O poftă neobișnuită de a scrie puse stăpânire pe el. Încet, strâmbându-se la fiecare mișcare, încercă să se ridice, dar Nina îl simți și reacționă printr-o mișcare a mâinii pe pieptul lat. Suspină și deschise ochii.

— Unde fugi, iubitu! ciripi ea înlănțuindu-l cu brațele.

— Dragă Nina, trebuie să scriu! Am o idee și nu vreau s-o uit! spuse Paul căutând cu duioșie să se elibereze.

— Vai, Paule, fugi de vrăbiuța mică?!

— Hai dragă, fii înțelegătoare!

— Să știi că nu te las până nu-ți spun eu o poveste!

— Ce poveste? făcu ochii mari Paul, auzind-o pentru prima dată că dorește să-i spună povești ca unui copil, înainte de-a adormi.

— O poveste foarte frumoasă, care poate te va inspira în lucrările tale!

— Hai, că m-ai făcut curios! Și Paul se așeză mai bine în perne.

Nina, cu capul sprijinit pe pieptul lui, jucându-se cu degetele mici și albe în perii blonzi, începu:

— A fost... dar nu mai e! Povestea asta poate să servească ca punct ce plecare pentru povestirea ta! Deci, demult, în negura timpului, pe locul unde acum e Parisul, exista o piramidă metalică! În jurul ei, oamenii primitivi își făceau sălașe din pietre și crăci. Aprindeau focuri la care se încălzeau sau își frigeau bucățile de carne.

Ei erau curajoși și își înfruntau destinul cu țipete de bucurie sau de groază.

La lumina focurilor, piramida strălucea miraculoasă, răspândind în jur un halo intens roșiatic. Din înălțimea stâncilor din împrejurimi, piramida era ca un rug imens, ce se vedea de departe, în câmpul răscolit de stânci prăbușite

din pereții amețitori ai munților de bazalt.

Oamenii în jurul piramidei se simțeau în siguranță, nu se mai temeau de neguri, de țipetele animalelor gigantice.

Într-o bună zi, piramida dispăru. Cel care o văzu topindu-se în primele raze de soare, fu marele Ino, cel cu barbă roșie. Toți oamenii deveniră nervoși, temători, simțindu-se fără apărare. Marele Ino, cel cu barba roșie, făcu un semn pentru ca toți să-l asculte. Striga, arătând spre locul pustiu, unde cu puțin timp în urmă se înălța piramida, apoi spre resturile focului. Atunci toți au înțeles că piramida a dispărut, lăsându-le focul. E tare mult de atunci, iar pe locul piramidei s-a înălțat Parisul.

Paul nu spuse nimic. O privea în tăcere. Zâmbi. Își înfipse degetele în părul Ninei, risipind în jur parfumul lui.

— Foarte frumos! spuse el. Știi că tu poți să scrii lucruri interesante? De ce nu o faci?!

— Dragule, e... greu! începuse tânăra femeie, ridicându-se în perne. Eu ți-am spus povestea cu piramida așa, ca o pornire de moment! Cum să-ți spun, am avut o inspirație!

— Ce inspirație?! E o capodoperă! strigă Paul dând din mâini. Te rog, să te apuci de scris! Dacă nu o faci, se pierd multe idei. Nu fi nebună să nu te apuci de asta! Hai, spune că o faci! Te voi ajuta și eu la finisări!

Nina îl privi în ochi. Își trecu palma peste față, oftă și spuse:

— Nu pot s-o fac! Tăcu. Buzele se mișcau ca într-o rugă.

— Ce te oprește s-o faci? întrebă Paul, uimit.

— Dragule, nu poți să înțelegi! E complicat.

— La naiba, că nu poți! Ce să înțeleg? Că nu vrei?! Asta înțeleg!

— Dragule, și așa eu... Am spus ce nu trebuia!

— Pentru numele lui Dumnezeu, cum nu trebuia să spui povestea cu piramida?!

— Uite ce e! Paul o cuprinse de umeri și apoi continuă. Eu nu glumesc! Povestea e foarte frumoasă și e

păcat să renunți să o publici! Gândește-te bine!

— Văd că nu mă înțelegi!

— Ce să înțeleg? Înțeleg că ești încăpățânată!

Nina tremura. Trupul îi era străbătut de fiori. Se lipi de Paul. Acesta se sperie.

— Iubito, ce e cu tine? Vocea îi tremura.

— Eu am făcut o mare greșeală! reluă ea ghemuită la pieptul lui. Nu trebuia să vorbesc. A fost o mare greșeală din partea mea! Drumul meu se va sfârși aici și azi!

— Pe timp ce trece sunt mai uimit! Tu mă năucești! După o clipă Paul făcu remarca:

— Cine ești tu?! Credeam că te cunosc bine, dar îmi rezervi surprize!

— Dragule, îți voi spune, ceva care poate nu vei crede, dar mai târziu vei înțelege!

— Dumnezeu, ce e cu tine?

Tânăra femeie duse brusc mâna la piept, iar pe chip frumoasele trăsături se crispară. Paul încremeni. Femeia se cutremura puternic cuprinsă de friguri.

— Nina! Ți-e rău? Să chem un medic?

— Nu! El nu mă poate ajuta în niciun fel! Dar să nu mai pierd timpul! O tuse seacă o făcu să se strângă. Paul, ascultă-mă cu atenție! Toată povestea asta cu visele tale, cu povestirile, geniul tău iubit pentru acest gen de scrieri, a fost determinat de cum să-ți spun eu, de „noi”... În limba voastră nu avem denumire...

— Iubito, cred că ești complet nebună!

— Da, voi ne veți crede nebuni! Adevărul e că suntem nebuni, că stăm să vă explicăm ceva ce nu e foarte evident! Nu sunteți singuri în univers!

— Te-ai țicnit, Nina dragă! remarcă în ciudă Paul. Cred că noua mea activitate te-a șocat atât de mult încât...

— Încetează, Paul! E ridicol ce spui! Ascultă și taci! Tu constitui un subiect! Un cobai, cum spuneți voi animalelor de experiență. Da, nu te holba așa la mine! Te-am folosit ca un cobai!

— Dumnezeule, cred că înnebunesc și eu! Paul se frământa în așternut.

— Nu mă întrerupe! Nina era agitată. Mâinile nu mai aveau astâmpăr. Se foiau pe pătură. Ea reluă cu vocea puțin voalată:

— Să fiu mai scurtă! Noi căutăm o piramidă metalică! O fostă navă a noastră care s-a pierdut în timp și spațiu! Echipajul a murit, dar nava era întreagă. Eu am fost prima prinsă în acest oraș, atrasă de biocurenții creierului tău! În structura lui se află date transmise genetic, din generație, în generație, despre întâmplarea petrecută demult cu o piramidă care, greșindu-și destinația, eșuează pe planeta asta. Având slăbiciune pentru neobișnuit, fantastic, ți-am sugerat să scrii! Și astfel, acum, informația a ieșit la suprafață! Tu poți să scrii în continuare întâmplări năstrușnice, dar fără a pomeni de povestea piramidei! Oricum vei uita totul! Mă vei uita și pe mine!

— Nina, iubito! Ce pot face pentru tine? Am un prieten doctor... Pot să-l chem!

— Prostuțule, eu nu am nevoie de medic! E prea târziu, oricum, eu voi dispărea! Îți mulțumesc pentru povestea cu piramida metalică! E o poveste extrasă din stocul de informații pe care le dețineai în subconștient.

— Tu, îmi citești gândurile? gemu uluit Paul.

— Într-un fel, da!

— Dar e îngrozitor!

— E... Ah! Nina se prăbuși pe spate horcăind.

— Dumnezeule, dar ce ai? Nina! Paul se aplecă peste trupul ei scuturat de frisoane.

Pe chipul femeii apărură broboane de sudoare.

— Ce să fac?! Se vaită el palpând corpul inert.

Deodată el scoase un țipăt; un lucru îngrozitor se petrecea. Nina începea să devină... transparentă. Sub degetele sale, carnea își pierdea culoarea lăsând să se vadă rețeaua de vene și vinișoare, ca în curând, în fața lui Paul să se afle un schelet albit. El sări în sus urlând. I se făcu rău. Vomă pe covor. Cu greu ajunse la baie și se spălă pe față. Se simțea privit. Ridică capul. Din oglindă îl fixau doi ochi măriți de groază. Erau ochii săi. Tot ce se întâmpla era îngrozitor. Nina nu mai era. Piramida metalică. Nava

cosmică. Piramida metalică. Toate se învâlmăneau în capul său.

Deci marele lui talent scriitoricesc nu fusese decât un impuls dat de... Nina. Era îngrozit și dezgustat. Se reîntoarse în cameră. În pat, în locul scheletului, era un praf întunecat. Mecanic, trecând pe lângă radio, îi dădu drumul. Vocea veselă a crainicului anunță:

— La Paris va fi înălțată o piramidă de metal...

Paul căzu jos leșinat.